

סמן ימני

אן ליטני

● חיסול -

לא בבת אחת

עד היום שמענו על הוכינת השלבים של אש"ף לחיסול ישראל. עכשיו לנו שומעים על תוכנית השלבים של רבין לחיסול ישראל. חיסול, כמו שאומר התעודי - לא בבת אחת.

● והספינה טובעת

עוד ברעם לא הפתיע, כשהתפטר ממזכ"ל הערבי. בדה הוא הבין, כמו רבים אחרים, שספינת העבודה ששטה שנים כה רבות, התחילה טובעת. וכמו כל עכבר פליטי מומן, הוא נוטש את גשר הפיקוד, ויפה שעה אחת קודם.

עוד, ילד חכם, הבין את מה שא"ב היושע הסביר השבוע. אלמלא שאלת השטחים, וההכרעה בין שלום ומלחמה - היתה מיפלת העבודה מקבלת 20 מצדדים, ולא 39.

הסראגדיה מבחינתם היא שהליכוד אינך עתה את המערך משמאל, וגזל את כיבשת השלום האחרונה שעוד היתה למערך. לא עזרו פירפורי השלום בשל"בם של רבין, איש הפלסטיק, למול הנבחרת היונית, הצעירה והנחרצת, שמעמיד היום הליכוד.

להחזיר שטחים - רק הליכוד יכול. עוזי, ילד חכם, הבין שזה לא חכם להיות נבחרת המתחת של המערך למפי התבוסה, שתגרו אחריה את הטיהורים המחוללים.

ובמיוחד למי שרוצה להיות פעם ראש-משלה.

● עצה לשמאל

הסיכוי היחיד לתפוס היום את השילטון הוא לאמץ את העמדות הניציות שהיו פעם לליכוד.

● חרדל גרמני

משום-מה, בכל פעם שמזכירים מיפעלים לייצור גאז, ידעים גרמניות מבצבות ועולות מאותם מרתפים השוכים. נדמה כאילו יש תחביב בעם הזה לשנות את מצב הצבירה של אחרים, ורצוי שהיה אלה יהודים.

● חרדל ישראלי

קשה לדמיין חלוצים חרדים עם שטריימל ומעדר,

ואני, לתומי, חשבתי שהם נהרגו מפני שניסו לפגוע בחיילים...

● צדק מכוכב אחר

מעניין אם משהו סופר את מיספר הערבים שנרצחו בידי אחיהם על רקע של חשד בשיתוף-פעולה איתנו. או שמא גופות לא נוחות אלה אינן נכללות במאזנים החביבים כל-כך על חוגים מסויימים. סכינהמיטב, המשמש באחרונה לביצוע אקט דמוקרטי, כמיטב המסורת והפולקלור הערבי באזור, מלמד אותי שאצלם תחנות-הצדק טוחנות, ומהר מאוד. מה שקצת מפחיד הוא שיש מי שרוצים לראות איך אנשי המישפט והצדק האלה מאיישים את מישרד-המישפטים, ואת ההוצאה-למועל במדינה שכ"נה, חמש דקות מכפר-סבא.

● פשע מאורגן

פתאום הם מתחילים לפחד, אנשי יש גבול, לפחות לפרנסתם, כפי שמעיד יהודה מלצר בכתבה בחדשות מעניין, קודם לכן הם היו יושבים בקפה תמר או בסמוך, ומתברבים בידיעה ברורה שהשב"כ יושב מאחוריהם, ובלש אחרי כל תנועותיהם. אבל לא זה מה שישבור או יפחיד אותם, הם כבר יראו לשב"כ הרשע הזה ש"אתם זה לא ילך".

הנה, רק הודיע חריש שמתקיימת חקירה רישמית כנגד קבוצה זו, וכבר מתחילה חבורת-האמיצים לפחד, לצוות בהיסטריה, "דמוקרטיה, דמוקרטיה", ולהתאונן בהיתממות כאילו מדובר בחוג משוטטים מקומי, ולא בחוג שוטטים הפועלים על סף איהחור-קיות.

דמוקרטיה, רבותי, זה קודם כל - כיבוד החוק. נשמע מוכר?

● קיבליות ישראלית

השבוע התפרסמה בהבלטה העובדה המרעישת ש, אוסטרליה אוכלת את סימלה הלאומי, והכוונה היתה למתן היתרים לציד הקנגרו.

ואני לא מבין על מה ולמה כל ההתרגשות. אצלנו, כבר מזמן גמרו לאכול את הסמלים הלאומיים, ועתה צדים בחדווה את הפרה הקדושה האחרונה - "המור" סד".

ואנחנו, להזכירכם, לא חיים באוסטרליה.

● אזרחים סוג ב'

ביום שני שעבר, ב-4 לפנות-בוקר, הרסו דחפורים בכפר-שלם את צריפו של הרמן צבי גרוס ז"ל, שמת כמה ימים קודם לכן, בלי שהמתניו עד לתום השיבוע, וללא מתן אפשרות לקרוביו לפנות את תכולת הבית.

יומיים לאחר מכן, זימן ראש-הממשלה לדיון בלשכתו את השרים אולמרט, מרידור, דרעי, ברלב והיועץ המישפטי לממשלה - חריש. בתום דיון ממושך הוחלט לדחות את ביצוע הריסת הבתים,

איובי מתרחק

שריד מחקר

עוזי ברעם יוד

שהריסתם עמדה להתבצע בחודש הקרוב, ולבזק מחדש את הנושא. איפה - בניגוד הערבי בלבד. תושבי כפר-שלם: נראה שרק התאסלמות תשוה את זכויותם!

● כפיה לרב

מעניין שכולם רועשים וגועשים על הופעתו של חבר-הכנסת גפני לפני חיילי צה"ל, וכל זה מפני שהלז לא שירת בצבא.

אבל משום-מה לא שמענו דבר כאשר ח"כ נאוור מסלחה הופיע לפני חיילי-צה"ל, ואם אני לא טועה, גם למסלחה, שהופיע יותר מפעם אחת לפני חיילים, ועוד לפני שהפך לח"כ, אין ולא היה מיספר אישי. איז איפה הייתם אז, חברה?

● דע את האויב

מחקר שהתפרסם בימים אלה במכון ללימודים ערביים בניבטת-חביבה, על מיפגשים בין נוער יהודי וערבי, מראה שבעיקבות מיפגשים אלה מייחסים היהודים פחות חשיבות לפתרון הבעיה הפלסטינית, ואף רואים בהקמת מדינה פלסטינית סכנה. בעיקבות המיפגשים הם גם הגידור את עצמם פחות מאליים מקודם. מעניין, למה?

● ופילה על הבימה

(המשך מעמוד 40)

שלו והאמין - ומאמין עד היום - שזה כאמת היה חשוב שיישאר כווינה ויקים את התיאטרון, שהיה אז מאוד פרובוקטיבי ושנוי-במחלוקת. זה היה תיאטרון ניסויי, שפעל במרתף באחד מפרברי וינה. ב-1958, אחרי ארבע שנים, עזב את התיאטרון הניסויי ועבר לתיאטרון אחר, גדול יותר. שם נש"אר תקופה צרה ועזב כשהזמן עליירי ברטולט ברכת להיות תלמיד-אורח שלו באוסטבל הברנ'ואי. הוא עבר עם ברכת תקופה של חודשים אחדים, כאי-סיסטנט שלו, עד מותו של ברכת.

בשנים שבהן ניהל ועבר בתיאטרון הניסויי, לא יכול היה להתפרנס מעבודתו האמנותית, ונאלץ לעבוד בעבודה נוספת. הוא נסע לחצי אוסטרליה ואסף תמונות של נעדרים מתקופת המילחמה. כך למד להכיר את אוסטרליה ואת האוסטרלים. ההיכרות הזאת חיזקה בו את ההחלטה להמשיך ולקיים את התיאטרון שלו.

"האווירה באוסטרליה אחרי המילחמה, שבה עבר העם האוסטרי לסדר היום, הרגיזה אותי. החיילים האוסטריים שבו הביתה וסיפרו את חוויותיהם מן המילחמה. זו היתה תקופת-הזוהר שלהם. זה נראה להם כסדר, ובתי-

בחירתו של קורט ולדהיים העלתה שוב בחרות את האחריות האוסטרית למה שקרה במלחמת-העולם-השנייה. הגרמנים. היום ולדהיים יושב מבודד בארמון-הנשיאות, ולמעשה מתעלמים ממנו."

מאייר חשש מאוד לבוא לעבוד בארץ, אם כי רצה בכך. הוא - שלא למד מעולם בצורה מסודרת בבית-ספר, מכיוון שבילה את שנות ילדותו במחנות-ריכוז - נאלץ ללמוד הכל בעצמו. לכן הוא דובר רק גרמנית, ואינו יודע שום שפה אחרת. הוא חשש שעובדה זו תפריע לו בעבודה בישראל. כשהגיע הנה גילה שיש בעיות גר-ספות. התנאים הכלכליים כאן מאוד קשים. נוסף לזה גיליתי שלשחקנים כאן אין רק קלאסי וזה מקשה, אבל אני מוצא את השחקנים הישראליים נהדרים, כי יש להם שפת-גוף נפלאה, והמון יכולת להבעת רגשות. לישראליים יש יכולת לחזק על עצמם, הר-בה ביקורת עצמית וכל התכונות האלה נחוצות כדי לשחק את ביכנר.

היתה לי עוד בעיה, כי הסיגנון שבו בחרתי להציג את המחזה אינו מוכר בארץ. זה עירבוב של טכניקות שונות. המחזה אינו מוצג בצורה נטר-

בימאי מאייר ליר, "הבימה" אילו ידעתי שתהיה כאן עבודה...

רליסטית, למרות שיש בו הרבה הבעת רגשות ומישמעת גוף, כדי ליצור קונו-טרסטים בין הדמויות השונות.

לשחקנים היה בהתחלה קשה להביע את הניגודים שבכל רמות, אבל עכשיו הם מתחילים ליהנות מזה. הדי-נאה של השחקנים גוברת עם כל הצגה, למרות הקשיים שהיו בהתחלה. מאייר נשוי כיום בפעם השלישית, ליהודיה אוסטריה, פרופסור לספרות ולהיסטוריה גרמנית, שממנה יש לו ילד בן 4.

לשאלה איך הוא מגריר את עצמו, ענה: יהודי אוסטרי. אני שידך למיפ-לגה העצומה של השמאלנים חסרי-המולדת. האם אני רואה באוסטרליה מולדת שלי? כן ולא. יש לי סנטימנטים לאוסטרליה, אבל אני יכול לחיות גם במקום אחר. מה שתמיד חלמתי שיקרה באוסטרליה, מבחינה סוציאליסטית, לא קרה שם. אבל באותה המידה גם יש ראל לא הפכה להיות מה שיחלתי שתהיה.

אילו ידעתי שתהיה לי פה די עבר רה ושאוכל לחיות ממנה, הייתי בא לארץ בשימחה רבה, להיות שאיני אוהב את ההשפעות האמריקאיות בארץ. אני מוצא פה הרבה תכונות נפ-לאות אצל האנשים."

בינתיים עזב מאייר בצער את הארץ, אחרי שהמחזה לאונס ולנה, שאותו ביים, התחיל לעמוד על רגליו. הוא נסע בחזרה לאוסטרליה, כדי להתחיל לביים מחזה שכתב על-יפי סיפור טליל אולנשפיגל, והוא מקווה שבעתיד יוזמן שוב לביים בישראל.

קופה הזאת המשיך פאשיוס סמוי באוס-טריה. רציתי להילחם באווירה הזאת."

● לצד החלשים

אחרי שעזב את התיאטרון הני-סויי, הקים את התיאטרון קומו-דיאונטיס. הוא זכה בפרס חשוב על-כימי שעשה, ובעיקבות הפרס קיבל מממשלת-אוסטרליה ומעריית-וינה בנ-יין, כדי שיוכל להקים בו תיאטרון משלו. הוא תכנן את הבניין בעצמו ובמקום עברו 43 איש. הוא גם קיבל תקציב של 10 מיליון שילינג אוס-טריים לשנה, אלא שזה לא כלייך הספיק במהלך השנים. מאייר עזב את התיאטרון ב-1985, אחר-כך 30 שנה, ומאו הוא בימאי עצמאי.

הקורמדיאונטיס היה התיאטרון האונ-גרדי הראשון בוינה, שבה יש כיום 60 תיאטראות שונים. במהלך השנים המ-שיך מאייר לכתוב מחזות שונים לתי-אטרון. כולם עוסקים בביקורת חברתית - אנטי-שובניזם, אנטי-פאשיזם, אני-טימליטריזם, נגד דיכוי במחוזותיו הוא עומד תמיד לצידם של החלשים בחברה.

הוא סיפר שבמהלך השנים השתנתה מאוד האווירה באוסטרליה. אמצעייה-תיקשורת המודרניים עשו רבות כדי להוריד את רמת הפאשיזם בעם ולהאיר על עיני האנשים בקשר למה שנעשה ביהודים. היום, אמר, "יש כלייך הרבה תוכניות ועל היהודים ועל היהדות, שהאנשים כבר שבעים מלאות."